THE SHEPHERD OF ISRAEL

Subscription Price
50 Cents a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. XXI No. 8
APRIL, 1939

"IT IS THE LORD'S PASSOVER"

"For even Christ our Passover is sacrificed for us."
— I Cor. 5:7.

BY THE LATE DR. LEOPOLD COHN

In the 23rd chapter of Leviticus this feast is called "the Lord's passover." It is God's passover, and not, as so many think, a holiday, for eating and drinking. With God it is immaterial whether we eat or not. When He says it is "the Lord's passover," He means an entirely different thing, as we shall see in the following discussion:-

This title, "the Lord's passover," is different from any title given to any other holiday. We do not find in the Bible such expressions as "the Lord's pentecost" or "the Lord's tabernacles." Only the passover is claimed by God as His possession and labeled with His own name. Why does God do this?

There are several unique features connected with the passover, the chief of which is: God commanded that a lamb be slain and its blood sprinkled on the upper door post and on the two side posts so that when the angel of death should pass through the land of Egypt on that fateful night of the plague, he would see the blood on the doors of Jewish homes, and would pass over them, and no calamity would befall those homes.

Is this not rather strange? Was it not possible for the angel to know where a Jew lived except by a sign of blood on the door? This remarkable instruction was given, however, purposefully, as a thought-provoking incentive to search the holy Scriptures and to find the secret of the meaning of "the Lord's passover."

ALL the other Jewish practices at passover, as for example the reclining on the couch, the white gown (kittel), and the four cups of wine, have no merit in God's sight, because they are merely "commandments taught by men" which God has long since denounced as hateful to Himself. (Isa. 29:13).

Passover does not consist in man-made ceremonies, but, as the Word of God says, "and when I see the blood, I will PASS OVER you" (Exodus 12:13). That is why the feast is called passover. God's angel passed over those homes where he saw the blood, and where there was no blood he did not pass over. Jews rightly call this holiday today the feast of unleavened bread instead of passover, because they have no paschal lamb and no blood.

A WEDDING BUT NO BRIDE

Some time ago an interesting item appeared in the press telling how a wedding was celebrated without a bride. The couple had been engaged, and according to the then existing custom, the date for the wedding had been appointed at the time of the engagement. Naturally, all was made ready, the cooking and the baking and the decorating, and the bridegroom presented himself exactly on time for the ceremony. The bride, however, remained on an upper floor with her flower girls and refused to come down to the wedding. The orchestra began to play the wedding march and still she would not come. What could that mean? At last it was learned that the bride had suddenly changed her mind and now refused to marry that man under any circumstances. No one could prevail upon her to yield. What then should be done with the sumptuous banquet that was being held in readiness? The heads of both families conferred and decided that even though there could be no real wedding, still they would celebrate. The tables were spread and everyone ate and drank to his heart's content, and so it turned out to be a wedding without a bride.

This story reminds us of the present-day Jewish passover. A very sumptuous feast is prepared. On the table there are the unleavened cakes, the herbs, the wine, but where is the paschal lamb? It is not there. What sense is there in a passover without the most important thing, the lamb? No one seems to know. Why, then, is it called passover? Because the angel passed over the Jewish homes in Egypt, we are told. However, God made all things to center around the lamb that He commanded to be slain as a passover sacrifice. Now, when Israel has no lamb on the table there can be no passover at all and the observance is like a wedding without a bride.

THE TRUE PASSOVER LAMB

It often happens that some Jews awake out of their sleep and begin to consider the holy laws our God gave concerning the passover, and they arrive at the conclusion that the Lord Jesus Christ, who laid down his life exactly at the time when the paschal lamb was to be sacrificed, that is, three o'clock in the afternoon, is really the true passover of whom the paschal lamb was merely a shadow or type which pointed to Him, our holy Messiah, who became the "Lamb without blemish" and was slain for our sins. Thus, over 1900 years ago, when that righteous man, John, the last of the line of prophets in Israel, saw the Lord Jesus Christ coming to him one day, he cried out, "Behold the Lamb of God which taketh away the sins of the world!"

It was necessary in Egypt that the blood be sprinkled on the upper door post and on the side posts in order to ward off the angel of death. So also today, in a spiritual sense, it is necessary to sprinkle our heart with faith in the blood of the Lord Jesus Christ, our Messiah, that we might be freed from the penalty of death which is upon us because of our sin.

A PIOUS JEW WHO SOUGHT AND FOUND

There is a small book in print relating a remarkable event in the life of a very pious Jew. As he went about in his preparations for the passover feast one year, a question suddenly flashed to his mind. He said to himself, "We are about to celebrate the passover, but where is the most important thing, the paschal lamb itself?" This question bothered him and he went from one rabbi to another, but no one could offer him a satisfactory explanation. He began to search the Scriptures for himself and found that not only did God command the use of the blood of the passover sacrifice, which should be a lamb "without blemish," but that every time a Jew sinned against God he was obliged to bring a sacrifice and to have the blood applied to the horns of the altar as an atonement for his sin.

On the Day of Atonement, the high priest would sprinkle the blood on the mercy seat (covering of the ark) and then emerge from behind the curtain with the glad news, "and the assembly of the children of Israel is forgiven."

This pious Jew also knew that in Leviticus 17:11 God said, "For it is the blood that maketh an atonement for the soul," meaning that only the blood can bring us forgiveness of sins. He found himself in a dilemma, because he realized that today Jews have no temple, no altar, no priest, no sacrifice, no blood atonement and consequently no real passover.

God has never left an honest, seeking soul in darkness; and soon the inquirer

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y. Entered as Second Class matter April 4, 1922, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937.

learned that about the time the temple was destroyed and the sacrifices ceased, God provided His own sacrifice, the holy Messiah, of whom all those former sacrifices were only a shadow. His blood was shed for the sins of the whole world so that anyone who believed on Him would obtain remission of sins and also find in Him the true Passover Sacrifice.

JEWISH NATION WAS MISLED

As we have seen thus far, God constantly pointed in type to the one great sacrifice, the Lord Jesus Christ, "the Lamb of God," who was lowly and pure as a lamb (Isa. 53:7). And now there comes through the pages of the holy record the voice of John, "Behold the Lamb of God!" Jews heard him then and believed his testimony. Later, however, our Jewish leaders misled the people and they turned away from Him who gave His life for them.

Consider how remarkably the instructions that God gave concerning the passover fit exactly the events surrounding the death of the Lord Jesus Christ, our "Passover who is sacrificed for us" (I Cor. 5:7).

STRIKING PARALLELS

First, we find in Exodus 12:6 God's command that the passover be killed "in the evening," literally "between the evenings as the Hebrew gives it. The time was to be three o'clock, because in the temple service the day was divided into quarters and the quarter between twelve and three was called the minor evening oblation, while that between three and six was called the major evening oblation. "Between the evenings," then, means between those two periods, or three o'clock. In the history of Messiah we find that "about the ninth hour" of the day, which was three o'clock according to the Roman time, our blessed Lord gave up His spirit (Matt. 27:46), exactly when the passover was to be killed.

Secondly, we find that God required in connection with the paschal lamb that "a bone of him shall not be broken;" and again we find in the New Testament that when the executioners broke the bones of the malefactors who were executed on either side of our Lord, they did not break the bones of the Lord Jesus Christ (John 19:32-36).

We also find many traces in the traditional Jewish ceremonies on the passover which tend to show that our forefathers believed in the Lord Jesus Christ. For example, at the seder (ceremony) there are three unleavened cakes, one on top of the other. The middle cake is broken and hidden away for a time. Then it is taken out again and everyone around the table partakes of it. The three cakes symbolize Father, Son and Holy Spirit of our tri-une God. The middle one represents the Son, the Lord Jesus Christ, who was broken and buried for a time. On the third day (even as the afikomen is taken out after the third cup and distributed) Christ arose from the grave where He was hidden, and became the Saviour of everyone who will receive Him as the true Bread of Life.

This, dear reader, is the real meaning of "the Lord's passover," because God Himself made His sacrifice from the foundation of the world. And when we see by faith that which took place on the cross where the "Lamb without spot or blemish," the Lord Jesus Christ, bled and died for our sins, our hearts melt within us for sorrow. The old leaven, sin, is purged away and we have a real and living Passover. This is what the great apostle, Paul, a disciple of the venerable rabbi, Gamaliel, meant when he said, "Purge out therefore the old leaven, that ye may be a new lump as ye are unleavened. For even Christ our Passover is sacrificed for us." (I Cor. 5:7).

A GREATER DELIVERANCE THAN EGYPT

This holiday is also a commemoration of the time when the Jews were delivered out of Egypt. True, they were then set free from slavery, but it does not follow that either then or now are they free in spirit; for the deliverance was just a bodily one and only temporary. Soon came the Babylonian captivity, and later came the dispersion by Titus, which has lasted already nearly 1900 years. We are scattered among the nations, and we are bound today, if not by the yoke of Egypt, then by the yokes of others. What rejoicing can there be on passover, if we simply rehearse the events that took place four thousand years ago? But, if we know the True Passover Sacrifice, we have a real, and present, and wonderful deliverance, even as our Messiah said in Jerusalem, "if the Son therefore shall make you free, ye shall be free indeed" (John 8:36). Free from sin! Our souls and spirits free from captivity to Satan! Free from the leaven which is a symbol of sin and corruption. In brief, we become as unleavened cakes. By faith in the Lord Jesus Christ we are true children of God, new creatures, possessing a new spirit and a new heart, and obtaining a new life and a new name (Isa. 62:2).

A DRINK FROM THE FOUNTAIN

("Whosoever drinketh of the water that I shall give him shall never thirst; but the water that I shall give him shall be in him a well of water springing up into everasting life." John 4:14).

And Jesus entered and passed through Jericho. And, behold, there was a man named Zacchaeus, which was the chief among the publicans, and he was rich. And he sought to see Jesus who he was; and could not for the press, because he was little of stature. And he ran before and climbed into a sycomore tree to see him; for he was to pass that way. And, when Jesus came to the place, he looked up, and saw him, and said unto him, Zacchaeus make haste, and come down; for to day I must abide at thy house. And he made haste, and came down, and received him joyfully.

And when they saw it, they all murmured, saying, that he was gone to be guest with a man that is a sinner, And Zacchaeus stood, and said unto the Lord; Behold, Lord, the half of my goods I give to the poor; and if I have taken any thing from any man by false accusation, I restore him fourfold. And Jesus said unto him, This day is salvation come to this house, forsomuch as he also is a son of Abraham. For the Son of man is come to seek and to save that which was lost. Luke 19:1-10.

AMERICAN BOARD OF MISSIONS TO THE JEWS, Inc.

Original work established by Leopold Cohn in 1894

HEADQUARTERS BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton Street

Brooklyn, N. Y.

WHERE YOU MAY OBTAIN

THE SHEPHERD OF ISRAEL

UNITED STATES. New York: Headquarters Building, 27 Throop Avenue, Brooklyn, New York: Chicago, Ill.: 316 Stanley Pl., Rev. Solomon Birnbaum. Pittsburgh, Pa.: 1603 Centre Ave., Rev. John Solomon, Missionary. Philadelphia, Pa.: 717 Walnut St., Mr. Harry Burgen, Missionary. Buffalo, N . Y.: 206 North Park Ave., Rev. A. B. Machlin. Columbus, Ohio. 712 S. Hague Ave. Rev. Oscar Wago, Los Angeles, Calif.: 2005 Brooklyn Avenue, Rev. E. Zimmerman.

OVERSEAS. Sidney, Australia: 145 Commonwealth Street, Rev. G. E. Ardill. Warsaw, Poland: Targowa 15, M. 4. Rev. Moses Gitlin, Missionary. Jerusalem, Palestine: Gospel Gate, Russian Compound, Rev. Frank L. Boothby, Missionary. Paris, France: 123 Avenue du Maine, Rev. Henri Vincent.

40 CTS. WORTH FOR 25 CTS.

Send us 25c in coin or stamps and we will mail you a 40c. New Testament in Hebrew, Yiddish or English.

Address::

THE SHEPHERD OF ISRAEL
27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

עון העולם". ד"ה, דאס איז גאט'ס לאם וואס טראגט די זינד פון דער וועלט.

דאס בלוט פון קרבן פסח האט מען בעדארפט אויפשפריצען אויף די בייטשטידלער און אויף די אשאקעס כדי נישט אריינצולאזען דעם מלאך המשחית אין אידישע הייזער. אזוי אויך ווען מיר האבען אמונה אין דעם בלוט פון ישוע המשיח, פער־טרייבען מיר דערמיט דעם שטן המשחית פון אונ־זער הערץ און פון גאנצע לעבען.

געזוכט און געפונען

ס'פאראן א ספר'ל געדרוקט אין אידיש און אין ענגליש וואס דערצעהלט פון א וואונדערבארע עראייגנים מיט אן עהרליכען איד. ווען ער האט געמאכט די פארבערייטונגען אויף פסח איז איהם פלוצים איינגעפאלען דער געדאנק און די פראגע: יא, יא, מיר וועלען באלד האבען פסח, אבער וואו איז דאס קרבן פסח גופא וואס איז די הויפטזאך פון פסח?

ער איז אזוי ארומגעגאנגען פרעגענדיג לומדים און רבנים, קיינער האט איהם אבער נישט גע־קאנט צופרידענשטעלענד ענטפערען. ער האט אבער אנגעהויבען אליין ערנסט נאכצודענקען און נאכצושטודירען די ביבעל און ער האט אויסגעפו־נען אז גאט האט נישט נור אליין אויף פסח גע־הייסען נוצען דאס בלוט פון א קרבן וואס האט בעדארפט זיין א „שה תמים", נייערט צו יעדער צייט ווען א איד האט זיך פארזינדיגט געגען גאט האט ער בעדארפט ברענגען א קרבן וועמעס בלוט דער כהן האט געשפרענגט „על קרנות המזבח" צו פארגעבען זיינע זינד. (און אין יום כפור האט דער כהן געשפרענגט דאס בלוט על הכפורת און איז באלד ארויסגעקומען מיט דעם „ונסלח לכל עדת בני ישראל" אויף די ליפען.)

יענער פרומער און עהרליכער איד האט אויך געוואוסט פון דעם וואס גאט זאגט אין ויקרא י"ז: „כי הדם הוא בנפש יכפר", ד"ה, נור דאס בלוט קאן ברענגען א פארגעבונג פון די זינד. דערפאר האט ער זיך געפיהלט אין א מיזעראבלען צושטאנד, ווייל היינט האבען מיר נישט מעהר קיין מזבח, קיינע קרבנות, קיין בלוט און במילא אויך קיין פסח.

ער האט אבער ענדליך אויסגעפונען אז צו דער צייט ווען דאס בית המקדש האט בעדארפט חרוב ווערען און די קרבנות אויפהערען, האט גאט ב"ה אונז געגעבען זיין אייגען קרבן, דעם הייליגען משיח, אויף וועם אלע אנדערע קרבנות זענען נור געווען א פארבילד, און וועמעס בלוט איז פארגאסען גע־ווארען פאר די זינד פון די גאנצע וועלט, אז ווער עס גלויבט אין איהם האט פארגעבונג פאר זיינע זינד און האט במילא אויך א אמת'דיגען קרבן פסח.

דעם אידס טעות

ווי מיר האבען ביז איצט געזעהן, האט גאט אהין געוויזען ברמז אויף דעם גרויסען קרבן ישוע המשיח, דעם „שה אלהים", וועלכער איז געווען ריין ווי א לעמעלע (ישעיה נ"ג, 7). און דארט אין ירושלים הערען מיר ר' יוחנן הצדיק איינמאל אויסרופען ווען ער האט דערזעהן ישוע המשיח קומען צו איהם: „הנה שה אלהים". דאס איז דאס לאם פון גאט. אידען האבען דאס געהערט און האבען אין איהם נעגלויבט. שפעטער זענען אבער אידען פארפיהרט געווארען פון זייערע מנהיגים און זענען פון דעם גלויבען אין ישוע המשיח אוועק געפאלען.

מיר וועלען דא זעהן ווי וואונדערבאר יענע פאראָרדנונגען פון גאט אין בעצוג פון קרבן פסח שטימען פאלקאמען איין צו די באגעבענהייטען פון ישוע המשיח אויף וועם אלע קרבנות האבען אהין געוויזען אז ער וועט זיין דאס אמת'ע „קרבן פסח הנזבח בעדנו". (קורנתיים א, קאפ. ה, 7).

ערשטענס, זעהען מיר אין שמות י"ב אז גאט ב"ה האט אנגעזאגט צו קוילען דאס קרבן פסח „בין הערבים", דאס איז פונקט אום 3 אוהר, (ווייל איין ערב איז צווישען 12 און 3, וואס הייסט „מנחה קטנה", און דער צווייטער „ערב" איז צווי־שען 3 און 6 וועלכעס הייסט "מנחה גדולה") און אין דער היסטאריע פון ישוע המשיח לייענען מיר אז פונקט אום 3 אוהר, די נייענטע שעה אויפ'ן טאג, איז ישוע המשיח (געקרייציגט) געקוילעט געווארען און האט אויסגעהויכט זיין לעצטען אטעם. (מתתיהו כ"ז).

* צווייטענס, געפינען מיר אז גאט האט פאר־ארדענט ביים קרבן פסח אז „ועצם לא תשברו בו". אז מ'זאל אין איהם קיין ביין צוברעכען, און ביי ישוע המשיח געפינען מיר אויך דאס זעל־בע, אז מ'האט איהם קיין ביין צובראכען, ווי די אנדערע, בשעת זיי זענען געהאנגען אויפ'ן צלב. (יוחנן י"ט).

דיעזע און פיעל אנדערע סימנים צייגען אונז אז גאט האט אונז מיט דעם קרבן פסח געוויזען א פארבילד אויף ישוע המשיח וועלכער איז דאס אמת־דיג קרבן פסח און ווער עס גלויבט אין איהם, היפט דער מלאך המשחית איהם איבער, ווייל דער שטן האט איבער איהם קיין שום שליטה מעהר.

מיר אידען געפינען אבער אויך שפורען אין די פון מענשען פעראָרדענטע זאכען בנוגע פסח. אז אונזערע אבות אבותינו האבען געגלויבט אין ישוע המשיח. למשל, דער איד נעמט צום סדר דריי מצות, איינע אויף די אנדערע, צוברעכט די מיטעל־סטע מצה און בעהאלט זי אונטער'ן קישען (ביז מ'טרינקט דעם דריטען כוס, וואס סימבאליזירט די 3 טעג און 3 נעכט וואס ישוע המשיח איז געווען אין קבר) דאן נעמט מען ארויס די צוברא־כענע מצה פון "אונטער'ן קישען און גיבט דערפון א שטיקעל צו יעדען פון זיין בני בית. דאס אלעס פאסירט בעפאר מ'טרינקט דאס דריטע כוס.

די דריי מצות סימבאליזירען „אב, בן ורוח הקודש". די מיטעלסטע מצה, דער „בן" ישוע המשיח, ווערט צובראכען און בעגראבען פאר א צייט. דעם דריטען טאג שטעהט ער אויף פון קבר און איז יעדענס משיח ווער עס ווייל איהם נור אויפנעהמען אלס דאס אמת'ע קרבן וואס איז פאר אונז געקוילעט געווארען אום אונז צו בעפריי־ען פון דעם מלאך המשחית, דעם שטן.

אט דאס הייסט א „פסח לה'"! ווייל גאט האט דאס קרבן אליין געבראכט בתכלית השלמות. און ווען מיר דערבליקען באמונה וואס ס'האט זיך אבגעטהון דארט אויפ'ן בארג גלגלת וואו דאס „שה תמים", ישוע המשיח, האט געבלוטעט צום טויט פאר אונזערע זינד, בעקומען מיר א צובראָ־כענעם הערץ דעריבער. דאס פארשימעלטע חמץ, די זינד געהט במילא ארויס פון אונזער הערץ און מיר האבען א ריכטיגען פסח.

אט דאס זאגט אונז דער גרויסער אפאסטעל שאול, דער תלמיד פון ר' גמליאל הזקן: „כי גם משיח זבח פסחנו הקרב" (א קורנתיים ה, 7).

א פאלקאמענע גאולה

דער יום טוב פסח הייסט אבער אויך „זמן חרותנו" (אין סידור'ל), אז בכן, אידען זענען דא־מאלס פון שקלאפעריי ארויסגעגאנגען פריי. אמת, אידען זענען טאקע דאמאלס בעפרייט געווארען פון מצרים, דאס הייסט אבער נישט אז אידען זענען שוין פריי געווארען בפועל ובממש. יענע בע־פרייאונג איז נור געווען א קערפערליכע און נור א צייטליכע, און מ'שטיינס געזאגט וואס מיר קא־נען מיט אזא פרייהייט גאר שטאלצירען. ווייסען מיר דען נישט אז פון יענער כלומרש'דיגע פריי־הייט איז קיין שריד ופליט נישט מעהר איבער־געבליבען? עס איז שוין באלד צוויי טויזענד יאהר ווי מ'זעמיר אין גלות בין העמים, טא פרעגט זיך דאך, וואספארא „זמן חרותנו" איז ביים איד פאראן.

אבער אין ישוע המשיח אלס אונזער קרבן פסח געהען מיר ארויס פריי משעבוד לגאולה אזוי ווי דער משיח האט אונז אליין געזאגט אין ירושלים: „אם הבן יעשה אתכם חפשים חפשים תהיו על נכון". ד"ה. ווען ישוע המשיח וועט אייך פריי מאכען, וועט איהר פאלקאם פריי זיין (יוחנן ח). פריי פון זינד, וואס איז דער גרעסטער שונא פון דער מענשהייט. קורץ, מיר ווערען אזוי ווי יענע ניי־געבאקענע מצה. מיר ווערען דורך ישוע המשיח א נייע בריאה, האבענדיג א נייעם גייסט און א ניי־עס הערץ, א נייע געבורט, א נייעס לעבען און א נייעם נאמען. (ישעיה ס"ב, 2).

רוימט ארויס דעם אלטען חמץ,
עס איז פסח גלייך.
עס מוז זיין אין די הערצער
פסח'דיג ביי אייך.

רוימט ארויס דעם אלטען חמץ,
ניט נור אליין פון שטוב.
דער חמץ ליגט איז הארצען
טיעף ווי א גרוב.

רוימט ארויס דעם אלטען חמץ,
יעדען ארט פון זינד.
וואס דורכזייערט די נשמה
מאכט די אויגען בלינד.

חמץ איז די אלטע שנאה
וואס ליגט טיעף אין הארץ
און דרינגט דורך אלע אברים
און מאכט ווייס צו שווארץ.

חמץ זענען שקרים וועגען ישוע
וואס מ'האט פערשפרייט
וואס האבען שוועסטער־ברידער
פאר אייביג צושיידט.

אט דער ריינער, דער הייליגער
גואל ישוע, אונזער קרבן
איז יענעם ערב פסח
פאר אונז געשטארבען.

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רועה ישראל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

Subscription Price
50 Cents a Year.

JOSEPH HOFFMAN COHN, *Editor*

VOL. XXI No. 8
APRIL, 1939

— פסח —

פון רעוו. דר. לעאפאלד קאהן ז"ל

"כי גם לנו פסחנו הנזבח בעדנו הוא המשיח"
(א קארנתיים ה 7)

אין ויקרא כ"ג רופט גאט ב"ה אן דיעזען יו"ט „פסח לד' ". עס איז גאט'ס פסח. נישט אזוי ווי פיעלע מיינען אז דער גאנצער יו"ט שטעקט אין עסען און אין טרינקען (בשר ודגים וכל מטעמים). ביי גאט איז לגמרי קיין חילוק צי מ'עסט יא צי ניט. ווען גאט זאגט „פסח לד' " מיינט ער א גאנץ אנדערע זאך, אזוי ווי מיר וועלען עס דא באלד ערקלעהרען:

דער טיטעל „פסח לד' " איז אייגענארטיג צווישען די טיטלען פון אלע אנדערע ימים טובים. מיר געפינען נישט אז גאט זאל זאגען „שבועות לד' " אדער „סוכות לד' ", נייערט פסח אליין האט ער אנגערופען אלס זיין אייגענטום ארויפשטעמפּלענדיג זיין נאמען דרויף. אבער פארוואס? אט הערט:

פסח ענטהאלט אין זיך פיעלע אייגענטימליכקייטען אבער דאס וויכטיגסטע פון אלע איז, וואס גאט האט געהייסען קוילען א לעמעלע און אנשמירען דאס בלוט אויף די צוויי ביישטידלעך און אויף דער אויבערטיהר, כדי ווען דער מלאך המשחית וועט פאראיבער געהן אין יענער נאכט דורך מצרים און וועט זעהן דאס בלוט אויף אידישע טיהרען וועט ער איבערהיפּען און עס וועט אין יענע הייזער קיין צרה געשעהן.

עס איז אין פלוג אפילו אביסעלע פריקרע דאס צו פארשטעהן. סטייטש, היתכן, קאן דען גאט ב"ה אנדערש נישט וויסען וואו א איד וואוינט סיידען דורך א סימן פון בלוט באשמירט אויף די טיהרען?

דיעזער מערקווירדיגער פונקט איז כדאי אז מ'זאל זיך דרין פערטראכטען און אויסגעפינען דעם סוד פון דעם „פסח לד' ".

אלע אנדערע צערעמאניעס וואס מיר אידען פראקטיצירען אין פסח ווי למשל דער היסב בעט, דעם קיטל, די ארבע כוסות און שאר ירקות האט לחלוטין קיין ווערטה ביי גאט ווייל עס איז נור א מצוות אנשים מלמדה, א זאך וואס גאט האט שוין לאנג געזאגט דורך ישעיה הנביא אז ער האסט (ישעיה כ"ט, 13, 14).

פסח באשטעהט אבער נישט אין מענשליכע צערעמאניעס נייערט אין גאטס ווארט וואס זאגט „וראיתי את הדם ופסחתי עליכם". און דערפאר הייסט דער יו"ט, פסח, „על שום שפסח". ווייל ער האט איבערגעהיפּט דארט וואו עס איז געווען בלוט אויף דער טיהר, איז אבער דארט קיין בלוט ניט געווען האט ער נישט איבערגעהיפּט. דערפאר זאגען מיר מיט רעכט אז היינט ווען מיר האבען קיין קרבן פסח און קיין בלוט פון קרבן פסח האבען מיר במילא קיין „חג הפסח" נייערט א „חג המצות".

א חתונה אהן א כלה

מיט א צייט צוריק האבען געוויסע צייטונגען געדרוקט א שטיקעל נייעס ווי אזוי א חתונה איז געפראוועט געווארען אהן א כלה. די מעשה דערפון איז אזוי געווען:

דער חתן מיט דער כלה זענען פארלויבט געווארען איניגע חדשים פאר די חתונה און דאמאלס האט מען אויך בעשטימט דעם טאג פון דער חתונה. ווי געוועהנליך, האט מען אלעס צוגעגרייט און איינגעקויפט, געקאכט און געבראטען, און דער חתן מיט זיינע פריינד זענען געקומען פונקט צו דער ריכטיגער צייט ווען דער גלח האט בעדארפט אנהויבען צו פראווען די חתונה צערעמאניע, צו דערזעלבער צייט איז די כלה געזעסען אויף אן אויבערן שטאק מיט איהרע קראנצען מעדליך און זי האט נישט געוואלט ארונטער קומען צו דער חתונה. די מוזיק האט שוין אנגעהויבען צו שפּיעלען דעם חתונה מארטש און זי קומט נאך נישט. וואס זאל דאס אייגענטליך בעדייטען? ענדליך האט מען אויסגעפונען אז זי וויל בשום אופן נישט חתונה האבען מיט דעם יונגען מאן וואס זי האט ערשט קענען געלערנט זייט א קורצער צייט. מ'האט גע'טענה'ט טאטעריש און טערקיש — עס האט אבער גארניט געהאלפען. וואס זאל מען אבער טהון מיט דער גאנצער סעודה וואס מ'האט פארבערייט? האבען די מחותנים איינגעלאדען די געסט אז בכן אזוי ווי די כלה וויל נאך נישט חתונה האבען זענען אלע געסט איינגעלאדענט צו דער סעודה. מ'האט געגעסען און געטרונקען און אלעס חתונה געמאכט על צד היותר טוב. און אזוי איז דאס געווען א חתונה אהן א כלה.

די געשיכטע דערמאנט אונז אן דעם אידישען פסח. מ'גרייט־צו זעהר א גוטע סעודה. מ'געפינט אויפ'ן ווייס־געדעקטען טיש מצות, חרוסת, ווין מיט קניידלעך, אבער געוואלד דער קרבן פסח איז דאך נישטא! ווי אזוי זעהט דאס עפּעס אויס א פסח אהן א קרבן פסח!

פארוואס הייסט דען דער יום טוב גאר אין גאנצען „פסח"? „על שום שפסח הקב"ה את בתי אבותינו במצרים"; ווייל גאט האט אריבער געהיפּט איבער אידישע הייזער אין מצרים, דאמאלס האט גאט געהייסען קוילען א לעמעלע אלס א קרבן פסח. ווען אידען האבען אבער נישט דאס לאם פאר א קרבן פסח איז עס דאך במילא אויך קיין פסח. עס זעהט אויס ווי א חתונה אהן א כלה. אמת, מ'עסט און מ'טרינקט, אבער עס איז פארט נישט קיין חתונה, ווייל די כלה פעהלט. הייסט דאס ניט, ליעבער לעזער, א פשוט'ע אבנארעריי, אי מ'פּאפּט זיך אליין אויס, און אי מ'וויל אויך גאט אויספּאפּען; גאט האט געזאגט „פסח הוא לד' " עס איז א פסח צו גאט, נעמליך, מיט א קרבן פסח. וואו איז אבער דער קרבן פסח? מ'קאן טאקע אבנארען קליינע און גרויסע קינדער וועלכע וויסען נישט פון זייער אייגענער תורה, וואו גאט זאגט אונז בפירוש וואס דער יו"ט פסח מיינט, אבער קאן מען דען אבנארען דעם בורא עולם, גאט אליין?

דאס אמת'ע קרבן פסח

עס טרעפט זיך אז פיעלע אידען כאפּען זיך אויף פון זייער שלאף און בעטראכטען דאס הייליגע געזעץ וואס גאט ב"ה האט געגעבען וועגען פסח און זיי קומען צום בעשלוס אז ישוע המשיח וואס איז גע'הרג'עט געווארען פונקט צו דער צייט וואס דאס קרבן פסח האט געדארפט געקוילעט ווערען, ד"ה, אום 3 אוהר נאכמיטאג, אז ער איז דאס אמת'דיגע „פסח" אויף וועם דאס לאם אלס קרבן פסח האט נור אהין געוויזען אלס א רמז, אז דער הייליגער משיח, דאס „שה תמים" וועט קומען און געקוילעט ווערען פאר אונזערע זינד. וכך הוה, פאר 1900 יאהר צוריק איז ער טאקע געקומען און דארט ביים ירדן האט דער הייליגער צדיק ר' יוחנן דערזעהן ישוע המשיח און ער האט אויף איהם אויסגערופען „הנה שה אלהים הנושא את

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y. Entered as Second Class matter April 4, 1922, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized December 30, 1937.